

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **Ł. W.**

skazanego z art. 56 § 2 k.k.s. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 października 2021 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 23 lutego 2021 r., sygn. akt VI Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 5 października 2020 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Ł. W. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od lutego do lipca 2014 r. w B. w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej "A." z siedzibą w B. przy ul. S., w wykonaniu tego samego zamiaru z wykorzystaniem takiej samej sposobności podał nieprawdę w deklaracji o podatku od towarów i usług VAT-7 za miesiące: od stycznia do czerwca 2014 roku złożonych Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w B. odnośnie kwot podatku naliczonego zawyżając go w ten sposób, że posłużył się nierzetelnymi fakturami VAT poprzez przyjęcie i wprowadzenie do ewidencji zakupu, a następnie ujęcie w deklaracjach VAT podatku wynikającego z zakwestionowanych przez ich wystawcę wymienionych

faktur, co do których stwierdzono, że nie odzwierciedlają one faktycznych zdarzeń gospodarczych, czym zawyżono podatek naliczony podlegający odliczeniu od podatku należnego, co skutkowało narażeniem na uszczuplenie podatku w kwocie ogółem 53.898,00 zł w związku z nierzetelnym prowadzeniem ksiąg rachunkowych i czym naruszył przepisy art. 86 ust. 1 i ust. 2, art. 88 ust. 3a pkt 1 lit. a) oraz art. 109 ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. z 2016 r. poz. 710 ze zm.), tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 kks w związku z art. 62 § 2 kks w związku z art. 61 § 1 kks w związku z art. 6 § 2 kks,

2. że w okresie od 27.01.2014r. do dnia 26.06.2014r. w B. w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą „A.” z siedzibą w B., przy ul. S., posłużył się jako autentycznymi siedmioma fakturami zakwestionowanymi przez ich wystawcę, które służyły obniżeniu wysokości zobowiązania podatkowego w podatku VAT za miesiące: od stycznia do czerwca oraz za miesiąc czerwiec 2014 roku, tj. o przestępstwo z art. 273 kk w związku z art. 12 kk.

Wyrokiem z dnia 5 października 2020 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w B. uznał oskarżonego Ł. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu, a opisanego wyżej w punkcie I czynu, czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa skarbowego z art. 56 § 2 kks w zw. z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 61 § 1 kks i art. 6 § 2 kks i za to na podstawie art. 56 § 2 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks przy zastosowaniu art. 2 § 2 kks, w brzmieniu ustawy obowiązującej w dacie popełnienia czynu zabronionego, wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 100,00 złotych. Oskarżonego Ł. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu, a opisanego wyżej w punkcie II czynu, czym wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 273 kk w zw. z art. 12 kk i za to na mocy art. 273 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującej w dacie popełnienia czynu zabronionego wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 100,00 złotych. Na podstawie art. 8 § 2 kks ustalił, iż wykonaniu podlega kara wymierzona oskarżonemu w punkcie 1) wyroku. Na podstawie art. 33 § 1 kks orzekł wobec oskarżonego Ł. W. środek karny

w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 53.898,00 zł .

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Okręgowy w K., sygn. akt VI Ka (...), utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego, który zarzucił:

1. obrazę prawa procesowego, tj. art. 439 § 1 pkt. 10 k.p.k. zw. z 117 §1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., które to stanowi bezwzględną podstawą do uchylenia orzeczenia poprzez niezawiadomienie oskarżonego o terminie rozprawy głównej z dnia 14 września 2020 roku, co skutkowało rażącym naruszeniem praw do obrony przez co oskarżony Ł. W. nie mógł skutecznie bronić swoich praw przed Sądem, co doprowadziło do niesłusznego skazania go za przestępstwa wymienione w akcie oskarżenia,
2. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 353 § 4 k.p.k. poprzez zaniechanie pouczenia oskarżonego o treści przepisów, w sytuacji gdy sąd ma obowiązek pouczenia oskarżonego o treści przepisów enumeratywnie wymienionych w art. 353 § 4 i 4a: 1) art. 374 (który dotyczy prawa oskarżonego do udziału w rozprawie); 2) art. 376 (który dotyczy prowadzenia rozprawy pod nieobecność oskarżonego), 3) art. 377 (który dotyczy prowadzenia rozprawy pod nieobecność oskarżonego); 4) art. 422 (który dotyczy sposobu i terminu złożenia wniosku o pisemne uzasadnienie wyroku); 5) art. 447 § 5 (który dotyczy ograniczenia podstawy apelacji w przypadku wydania wyroku w trybie art. 343, 3433 i 387); 6) art. 402 § 1 zd. 3 (który dotyczy zasad zawiadamiania o nowym terminie rozprawy przerwanej), co uniemożliwiło podjęcie należytej obrony w sprawie,
3. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. 33 § 1 k.k.s. poprzez błędne przyjęcie, iż zachodzą przesłanki do orzeczenia przepadku, podczas gdy w niniejszej sprawie nie można mówić, że w majątku oskarżonego Ł. W. nastąpiło zwiększanie aktywów,
4. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 33 § 6 k.k.s. poprzez orzeczenie środka karnego w postaci przepadku korzyści majątkowej lub ściągnięcia jej równowartości pieniężnej, w sytuacji gdy nie orzeka się przepadku, jeżeli korzyść majątkowa podlega zwrotowi innemu uprawnionemu podmiotowi - w tym przypadku wobec oskarżonego toczy się postępowania podatkowe, w którym została

wydana nieprawomocna decyzja — wobec powyższego może dojść do sytuacji, w której oskarżony może zostać dwukrotnie zobowiązany do zapłaty należności publicznoprawnej z tego samego tytułu (treść zarzutów zawartych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zacytowano in extenso – uwaga SN).

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w G. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu bez udziału stron.

Zauważyć na wstępie należy, że z uwagi na zaistniały w sprawie układ procesowy, będący następstwem rodzaju orzeczonej wobec skazanego kary, rozpoznaniu podlegał jedynie pierwszy zarzut tej kasacji.

Pozostałe, jako (w tych warunkach) ustawowo niedopuszczalne, nie mogły być bowiem w ogóle rozpatrywane.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. To ograniczenie – zgodnie z treścią art. 523 § 4 k.p.k. – nie dotyczy kasacji wywiedzionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. oraz odnośnie tzw. kasacji nadzwyczajnej (art. 521 k.p.k.).

W realiach rozpoznawanej sprawy, w której oskarżony został skazany na karę grzywny, zastosowanie przywołanej normy oznacza ograniczenie kontroli kasacyjnej wyłącznie do pierwszego z podniesionych w kasacji zarzutów. Pozostałe bowiem są niedopuszczalne. Ich zaś rozpoznanie stanowiłyby bowiem rażące uchybienie owej ustawowej regulacji, skoro prowadziłoby do jej obejścia.

Przystępując zatem do oceny – w tym zakresie – skargi kasacyjnej, stwierdzić należy oczywistą bezzasadność pierwszego podniesionego w niej zarzutu.

Z akt sprawy w sposób niebudzący wątpliwości wynika bowiem, że w dniu 14 września 2020 r. przed Sądem Rejonowym w B. zaplanowano najpierw, na godz. 9:00, posiedzenie w przedmiocie rozpoznania wniosku prokuratora o zabezpieczenie majątkowe, a następnie na godz. 9:15 rozprawę główną dotyczącą oskarżonego Ł. W.. O tych terminach wymieniony został zawiadomiony w sposób prawidłowy (por. k. 461, t. III).

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

Implikacją przedstawionych powyżej rozważań Sądu Najwyższego musiało być orzeczenie na posiedzeniu o oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, wniesionej w tej sprawie kasacji.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach postępowania kasacyjnego.